

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/51/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113221383
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2113221383.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a JUDr. Terézie Mecelovej v právnej veci žalobkyne: SATRO s.r.o., Bratislava, Hodonínska 25, IČO: 31 335 161, zastúpenej: STANO a partneri s.r.o., Bratislava, Nám. 1. mája 16, IČO: 36 869 571, proti žalovanej: G. G., nar. X. E. XXXX, bytom T., L. U. XXXX/XA, o 138 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 13. novembra 2017 č. k. 37C/163/2014-111, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie sumy 138 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne od 7. augusta 2013 do zaplatenia a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 52, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. a/ a k/, ods. 5, 10, § 53a ods. 1, § 54 ods. 1, 2, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, 3, § 544 ods. 1, 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 132, § 182, § 187, § 191 ods. 1, § 215, § 217 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskoršieho predpisu). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o poskytovaní elektronických komunikačných služieb uzatvorenej medzi stranami konania 19. septembra 2011, na základe ktorej sa žalobkyňa zaviazala zriadiť a poskytovať žalovanej elektronické komunikačné služby a súčasne poskytnúť jej zariadenia na príjem služby MINI PLUS KLASIK. Žalovaná sa zaviazala platiť za služby v zmysle cenníka. Žalovanej bol pri uzatvorení zmluvy poskytnutý digitálny prijímač dekodér KAON SD (za nájomné vo výške 2 eurá mesačne), dekodovacia karta (výpožička), digitálny prijímač dekodér KAON SD (za nájomné vo výške 2 eurá mesačne), dekodovacia karta (výpožička). V dôsledku porušenia povinnosti žalovanej platiť cenu poskytnutých služieb, žalobkyňa od zmluvy odstúpila písomnosťou z 13. marca 2012, podľa cenníka zmluvných pokút zmluvná pokuta za dekodér KAON SD bola určená vo výške 49 eur, za dekodovaciu kartu 20 eur (CONAX), resp. jedno euro (MEDIAGUARD). Z titulu uplatňovanej zmluvnej pokuty súd prvej inštancie žalobu zamietol predchádzajúcim rozsudkom. Žalobkyňa preto titul pre priznanie vymáhaného nároku zmenila počas konania na nárok, ktorý mal vzniknúť z titulu spôsobenej škody. Škoda sa chápe ako ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t. j. peniazmi. Za inú škodu možno považovať ujmu spočívajúcu v tom, že u poškodeného nedôjde v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci by sa to dalo očakávať. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú porušenie právnej povinnosti (úkon, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, existencia škody a príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, zavinenie. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania

dospel k záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno vzniku škody v uplatňovanej sume (ktorú žalobkyňa neustále prirovnávala k zmluvnej pokute určenej podľa cenníka). Nárok z titulu zmluvnej pokuty súd prvej inštancie odôvodnil v predchádzajúcom zamietavom rozsudku. Následne si žalobkyňa nárok na zaplatenie sumy 138 eur uplatnila z titulu náhrady škody, ktorú v priebehu celého konania, napriek výzve súdu, presne nešpecifikovala. Určila ju vo výške zmluvnej pokuty uvedenej v cenníku. Bližšie však výšku škody neupresnila, ani neodôvodnila. Z úradnej činnosti bolo súdu prvej inštancie známe, že žalobkyňa, potom ako sú jej zamietané žaloby, ktorými sa domáha zaplatenia zmluvnej pokuty z dôvodu, že dojednania o zmluvnej pokute boli vyhlásené za neprípustné ako neprijateľné zmluvné podmienky, sa domáha rovnakého nároku z titulu náhrady škody. Dôvodom bolo porušenie povinnosti žalovanej zotrvať v zmluvnom vzťahu a vrátiť vypožičané/prenajaté zariadenia. Škoda mala vyplývať zo skutočnosti, že žalobkyňa neboli zo strany žalovanej vrátené zariadenia: digitálny prijímač (dekodér) KAON SD, dekódovacia karta č. 1709012825, digitálny prijímač (dekodér) KAON SD, dekódovacia karta č. 1709010386. Súd zistil výšku zmluvných pokút za jednotlivé zariadenia, nie však ich skutočnú cenu. Žalobkyňa nepreukázala kedy konkrétne zariadenia obstarala, či išlo o nové zariadenia alebo už predtým poskytnuté inému klientovi (keďže žalobkyňa uviedla, že ide o bežnú prax). Dôkazné bremeno preukázania atribútov zodpovednostného vzťahu žalovanej za škodu žalobkyňa neunesla a dôsledkom bolo zamietnutie žaloby. Úspešnej žalovanej náhradu trov konania súd prvej inštancie nepriznal, s poukazom na skutočnosť, že jej trovy konania nevznikli, ani o ich náhradu nežiadala. Súčasne súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom opravil rozsudok z 15. apríla 2015 č. k. 13C/163/2014-55, správnym označením žalovanej G. G..

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti vo veci samej podala včas odvolanie žalobkyňa, navrhujúc jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne zmenu vyhovením žalobe. Odvolanie odôvodnila existenciou väd v konaní, keď súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zistil skutkový stav. Aj po prijatí CSP naďalej platí zásada právo patrí bdiacim, nie spiacim. Súd však podľa názoru žalobkyne vykonávajú kvázi advokátske služby v prospech žalovaných - dlžníkov, čím je značne narušená základná zásada CSP, a to zásada kontradiktórnosti súdneho konania. Súd prvej inštancie rozhodol od stola bez vyjadrenia žalovanej a v prospech žalovanej, v rozpore s § 151 ods. 1 CSP. Mal pritom rozhodnúť podľa § 274 CSP rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, pretože sám konštatoval, že žalovaná mala predvolanie doručené a žalobkyňa vo svojom podaní zo dňa 9. novembra 2017 predmetný postup navrhla. Porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti popretých skutkových tvrdení protistrany alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany. Nedodržiavaním tejto zásady a odklonom súd spôsobuje škody. Podľa nálezu Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 242/2007 nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom, zákonom, procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, súčasťou ktorého je aj povinnosť súdov vydávané rozhodnutia náležite odôvodniť. Z odôvodnenia musí potom vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre opakovane používa ako jedno zo základných kritérií kvality práva jeho predvídateľnosť. Princíp právnej istoty má svoje jadro najmä v ustálenej súdnej praxi. Pokiaľ súd rozhodne v rozpore s doterajšou aplikačnou praxou, bez akéhokoľvek zmyslu interpretuje a aplikuje právnu normu diametrálne odlišným spôsobom, k vytváraniu právnej istoty neprispieva. Na podporu svojej argumentácie žalobkyňa poukázala na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) sp. zn. I. ÚS 252/05, III. ÚS 192/06, IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06, I. ÚS 236/06 a III. ÚS 335/06. Žalobkyňa si uplatnila náhradu hodnoty zariadenia, ktorú vyjadrila odkazom na cenník. Je logické, že ak na základe ukončenia zmluvy žalovaná nevrátila predmetné zariadenia, je povinná uhradiť ich hodnotu, ako vyplýva z ustanovenia bodu 6.20 Všeobecných obchodných podmienok. Žalobkyňa si uplatnila náhradu hodnoty zariadenia a nie zmluvnú pokutu. Zariadenia sú klientom bezplatne vypožičiavané, prípadne prenajímané. Žalobkyňa disponuje interným cenníkom zariadení, pričom cena odzrkadľuje nadobúdaciú hodnotu a maržu. Žalovaná mala možnosť zariadenie včas a riadne vrátiť, neurobila tak. Okrem toho škoda vzniká aj tým, že dochádza k ušlému zisku za poskytovanú službu, ktorú by žalobkyňa poskytla ďalej inému účastníkovi a tiež k strate, keďže ďalšiemu užívateľovi musí takéto zariadenie kúpiť. Žalovaná pritom môže nerušenie užívať a sledovať televízne programy

na nevrátených zariadeniach aj naďalej. Ak si spotrebiteľ ponechá hodnotné zariadenia a nevráti ich, minimálne pácha priestupok. Pri poskytovaní rovnakej služby predmetným zariadením po dobu jedného roka za 12,90 eur (mini plus klasik), ide o sumu 154,80 eur, ktorú by žalobkyňa dosiahla v prípade, ak by uzavrela zmluvu s ďalším klientom. Žalobkyňa v odvolaní poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/725/2014, podľa ktorého aj v prípade, keď zmluvná pokuta mnohonásobne prevyšuje hodnotu zabezpečovanej povinnosti, nemusí ísť o rozpor s dobrými mravmi. Podstatné je, že pokuta, ktorá zahŕňa všetky škody z porušenia povinností má dostatočnú, nie neprimeranú motivačnú výšku. Nedošlo by tým k vytvoreniu značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach spotrebiteľa a predávajúceho, pretože zmluvná pokuta by premietala skutočnú hodnotu zariadenia vo vlastníctve žalobkyne. Zmluvnú pokutu je možné určiť aj odkazom na cenník (uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/496/2015). Ak by žalobkyňa pripustila úvahu, že si nárokuje zmluvnú pokutu, nejde o individuálne zmluvné dojednanie a teda nejedná sa o neprijateľnú zmluvnú podmienku, o ktorú by šlo, ak by zmluvná podmienka spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zmluvná pokuta pritom plní funkciu paušalizovanej náhrady škody a je sankciou pri nesplnení zmluvných povinností. Zmluvná pokuta bola dohodnutá v obligatórnej písomnej forme, jej výška bola jednoznačne určená za porušenie konkrétnej povinnosti. Žalobkyňa v odstúpení od zmluvy vyzvala žalovanú na vrátenie zariadení, no bezúspešne.

3. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

5. Podľa § 470 ods. 1, 2 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby, posúdením uplatneného nároku na základe skutkových tvrdení žalobkyne ako náhradu hodnoty nevrátených zariadení dekodérov a dekodovacích kariet, ktoré mali predstavovať vzniknutú škodu žalobkyne. Podľa predchádzajúceho rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 21. decembra 2016 č. k. 10Co/648/2015-82 žalobkyňa namietala v odvolaní, že súd prvej inštancie ňou uplatňovaný nárok v žalobe v spojení s písomnými podaniami, prekvalifikoval na zmluvnú pokutu, hoci žalovaná napriek opakovaným výzvam, po ukončení zmluvy, zariadenia žalobkyne nevydala. Žalobkyňa preto zdôraznila základnú povinnosť dlžníka (žalovanej) vrátiť jemu nepatriace zariadenie.

7. Možno súhlasiť so žalobkyňou, že ustanoveniami § 149 až § 154 CSP, vrátane ustanovenia § 151 ods. 1 CSP, došlo k prehĺbeniu sporovosti konania a porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany.

8. Z obsahu spisu je však zrejmé, že konanie sa začalo podaním žaloby dňa 13. augusta 2013, teda za účinnosti predchádzajúceho procesného predpisu O. s. p. (Občiansky súdny poriadok č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, účinný do 30. júna 2016). Po podaní žaloby bolo preto postupované podľa ustanovení O. s. p., aj v štádiu doručovania žaloby, avšak bez procesnej sankcie nepopretia skutkových tvrdení žalobkyne. Nebolo možné retroaktívne podľa § 151 ods. 1 CSP účinky nového procesného kódexu, ustanovenia § 151 ods. 1 CSP, vzťahovať späť na procesné správanie sa žalovanej, vyvodením procesnej sankcie (v dôsledku nepopretia skutkových tvrdení žalobkyne ako protistrany). Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov. Hoci nový procesný kódex CSP účinný od 1. júla 2016 sa vzťahuje aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (§ 470 ods. 1 CSP), neznamená to, že súdne konanie do uvedeného časového momentu sa bude retroaktívne posudzovať podľa ustanovení CSP. Postup súdu, ako aj strán konania, do 1. júla 2016 bol regulovaný ustanoveniami O. s. p.. Podľa § 470 ods. 2 veta druhá CSP na konanie nebolo možné uplatňovať ustanovenia CSP o popretí skutkových tvrdení protistrany.

9. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že celé dokazovanie o predmete sporu bolo vykonané za účinnosti predchádzajúceho procesného kódexu O. s. p. (rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 37C/163/2014-55 bol vyhlásený dňa 15. apríla 2015 a dôvodom zrušenia uvedeného rozsudku súdu prvej inštancie v časti o zaplatenie 138 eur s príslušenstvom bol výlučne dôvod týkajúci sa právneho posúdenia uplatňovaného nároku, predstavujúceho náhradu hodnoty vypožičaných zariadení, keďže podaním z 10. februára 2014, doručeným súdu prvej inštancie 13. februára 2014, žalobkyňa výslovne navrhla zmenu skutkových tvrdení, domáhajúc sa namiesto zmluvnej pokuty zaplatenia náhrady hodnoty za poskytnuté označené zariadenia). Vzhľadom k tomu, že závery súdu prvej inštancie sa vzťahovali výlučne na nedôvodné uplatňovanie nároku z titulu zmluvnej pokuty a žalobkyňa namietala prekvalifikovanie nároku súdom prvej inštancie na zmluvnú pokutu, rozhodnutie súdu prvej inštancie postrádalo argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať (v aktuálne napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie odôvodnil zamietnutie nároku žalobkyne uplatňovaného už ako náhrada za dekodovacie zariadenia a karty, predstavujúca škodu).

10. Nebol preto žiaden legitímny dôvod aby súd prvej inštancie postupoval podľa ustanovenia § 151 ods. 1 CSP. Odvolacia námietka žalobkyne nebola v uvedenom smere dôvodná.

11. Rovnako nedôvodný bol odvolací argument žalobkyne, že súd prvej inštancie mal rozhodnúť podľa § 274 CSP rozsudkom pre zmeškanie žalovanej. Civilný sporový poriadok v druhej hlave v prvom oddieli opravuje osobitné ustanovenia regulujúce spotrebiteľské spory, medzi ktoré patril aj spor medzi žalobkyňou a žalovanou. V ustanovení § 299 ods. 1 CSP je výslovne uvedené, že ustanovenia o rozsudku pre zmeškanie sa nepoužijú, ak by mal byť tento rozsudok vydaný v neprospech spotrebiteľa, ako tomu bolo v posudzovanej veci. Súd prvej inštancie rozsudkom pre zmeškanie žalovanej rozhodnúť nemohol, pretože mu v tom bránilo osobitné ustanovenie CSP, vzťahujúce sa na konanie v spotrebiteľských sporoch, označované tiež ako spor s ochranou slabšej strany. S poukazom na uvedené, nedošlo k porušeniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti postupu súdu. Súd prvej inštancie rozhodol na súdnom pojednávaní dňa 13. novembra 2017, nie „od stola“ ako to uvádza žalobkyňa v odvolaní.

12. Žalobkyňa v odvolaní zdôraznila, že si v danom spore uplatnila náhradu hodnoty zariadení, nie zmluvnú pokutu, v dôsledku porušenia zmluvnej povinnosti žalovanej, po skončení zmluvy zariadenia včas a riadne žalobkyňi vrátiť. Súčasne uviedla, že v odstúpení od zmluvy bola žalovaná vyzvaná na vrátenie predmetných zariadení.

13. V konaní nebolo sporné, že vlastníčkou predmetných dekodovacích zariadení, ako i kariet je žalobkyňa, ktorá ich na základe zmluvného vzťahu so žalovanou odovzdala žalovanej. Žalobkyňa preto dôvodne po skončení zmluvného vzťahu so žalovanou vyzvala žalovanú na vrátenie dekodovacích zariadení a kariet. Z dôvodu, že zariadenia žalovaná nevrátila, žalobkyňa ako vlastníčka bola oprávnená domáhať sa ochrany svojho vlastníckeho práva k týmto hnutelným veciam, a to vydania hnutelných vecí od žalovanej. Neexistencia predmetných hnutelných vecí, prípadne ich poškodenie, neboli v spore tvrdené ani preukázané. Naopak, v odvolaní bolo poukazované na možnosť žalovanej naďalej nerušene užívať a sledovať televízne programy na nevrátených zariadeniach. Nebolo tak tvrdená žiadna prekážka, brániaca domáhať sa vydania vecí jej vlastníkom (z hľadiska konkurencie žalôb). Žalobkyňa sa pritom domáhala náhrady škody, predstavujúcej náhradu predmetných zariadení a kariet, nie plnenia zo záväzkového vzťahu.

14. Ak sa predmetné zariadenia nachádzajú v neoprávnenej detencii žalovanej, prislúchalo žalobkyňi domáhať sa uloženia povinnosti žalovanej vydať hnutelné veci do svojej dispozičnej sféry.

15. Súd prvej inštancie tak dôvodne konštatoval neunesenie dôkazného bremena žalobkyne vo vzťahu k uplatňovanej náhrade škody.

16. V odôvodnení napadnutého rozsudku bolo správne konštatované, že predpokladom vzniku občianskoprávnej zodpovednosti je protiprávny úkon, ktorým bola škoda spôsobená, vznik škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou i zavinenie.

17. Ustanovením upravujúcim spôsob určenia výšky škody je ustanovenie § 443 O. z., podľa ktorého sa pri určení výšky škody na veciach zásadne vychádza z ceny veci v čase poškodenia, nie z ceny v čase nadobudnutia veci (porov. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 266/2014). Súd prvej inštancie dôvodne konštatoval aj nepreukázanie výšky škody žalobkyňou, ktorá odkázala na cenník upravujúci zmluvné pokuty za jednotlivé zariadenia, nie však ich skutočnú cenu (žalobkyňa nepreukázala kedy jednotlivé zariadenia obstarala, či šlo o nové zariadenia alebo použité).

18. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno sa delia medzi stranami konania v závislosti na aktuálnom priebehu konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 3MCdo 6/2010).

19. Dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva a rozumie sa ním procesná zodpovednosť strany konania za preukázanie svojich tvrdení. Súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno preukázania atribútov zodpovednostného vzťahu žalovanej za vznik škody podľa § 420 O. z. (predovšetkým vznik škody a jej výšku). Žalobkyňa v odvolaní príkladmo poukázala na sťaženie výkonu podnikateľskej činnosti v dôsledku nevrátenia poskytnutých zariadení druhou zmluvnou stranou, čím jej mal vzniknúť i ušlý zisk (ktorý by žalobkyňa dosiahla, ak by uzavrela zmluvu s ďalším klientom, ktorému by mohla poskytnúť predmetné zariadenia). Uvedeného nároku, vzhľadom na uplatňovanú výšku náhrady škody, sa nedomáhala.

20. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala i na charakter zmluvnej pokuty, ktorá plní funkciu paušalizovanej náhrady škody a je sankciou pre neplnenie zmluvných povinností, je potrebné zdôrazniť, že v odvolaní namietala nesprávne prekvalifikovanie uplatneného nároku súdom prvej inštancie na zmluvnú pokutu, keďže sa domáhala náhrady hodnoty predmetných zariadení z titulu náhrady škody. Súd prvej inštancie v rozsudku zo dňa 15. apríla 2015 č. k. 37C/163/2014-55 odôvodnil nepriznanie zmluvnej pokuty, ktorá bola upravená iba v cenníku, ktorý sa nepovažoval za súčasť zmluvy. Súčasne poukázal na právoplatne skončené súdne konanie (rozsudok Okresného súdu Piešťany sp. zn. 10C/78/2012) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/277/2013, ktorým bolo určené, že žalobkyňou uplatňované zmluvné pokuty sú neprijateľnou zmluvnou podmienkou, v dôsledku čoho sú neplatné. Vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky sa vzťahovalo aj na ostatné právne vzťahy žalobkyne s inými spotrebiteľmi.

21. Podľa § 387 CSP odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Potvrdenie rozhodnutia sa vzťahovalo aj na výrok o náhrade trov konania. Žalovanej podľa § 255 ods. 2 CSP, ktorá mala v konaní prevažujúci úspech, vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi. Z dôvodu, že žalovanej v spore trovy konania nevznikli, súd prvej inštancie náhradu trov konania žalovanej nepriznal.

22. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v odvolacom konaní neúspešnej. Súd prvej inštancie preto rozhodol tak, že žalovaná má voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

23. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.